

Nejvyššímu správnímu soudu

prostřednictvím

Městský soud v Praze

Spálená ul. č. 2

110 00 P r a h a 1

V Praze dne 2. 2. 2011

Ke sp. zn.: 5 Ca 210/2008

Stěžovatel: Ateliér pro životní prostředí, o. s., občanské sdružení
(Žalobce) se sídlem Ve Svahu 1, 147 00 Praha 4, IČO 693 47 760,
jednající svým předsedou Ing. Janem Klikou

zastoupen JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem Praha 2,
Slavíkova 23/1568,120 00, v seznamu advokátů ČAK zapsaným pod č. 10728

Účastník: Ministerstvo dopravy, nábř. Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1
(dále též i jen „žalovaný“)

**K a s a č n í s t í ž n o s t n a z r u š e n í r o z s u d k u M ě s t s k é h o
s o u d u v P r a z e z e d n e 3 0 . 1 1 . 2 0 1 0 , č . j . 5 C a 2 1 0 / 2 0 0 8 - 1 3 8**

- **doplnění důvodů kasační stížnosti na
výzvu soudu**

T R O J M O

I. Přehled věci

Dne 5. 12. 2007 bylo Magistrátem hl. m. Prahy, Odbor dopravy, vydáno rozhodnutí č.j. MHMP-430539/2006/DOP-O1/Dá, kterým se povoluje stavba „Přidatného pásu místní komunikace I. třídy 5. května“, v rámci stavby ECM Radio Plaza, Praha 4 – Pankrác, Dopravní řešení Pankrácké pláně, na pozemcích p.č. 2600/1, 2600/2 a 3142/1 v k.ú. Nusle a p.č. 510/1 v k.ú. Michle. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel a další účastník řízení odvolání.

Dne 7. 4. 2008 bylo žalovaným vydáno rozhodnutí č.j. 130/2008-120-STSP/3, kterým se uvedené odvolání zamítá a rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy se potvrzuje. Toto rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel v celém jeho rozsahu žalobou.

Dne 30. 11. 2010 byl Městským soudem v Praze vydán rozsudek č. j. 5 Ca 210/2008-138, jímž soud zamítl tuto žalobu stěžovatele.

Tento rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010 napadl stěžovatel v celém jeho rozsahu kasační stížností, kterou opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovateli bylo doručeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 12. 2010, č. j. 5 Ca 210/2008-150-151, kterým byl vyzván k doplnění kasační stížnosti o náležitosti v usnesení uvedené (důvody kasační stížnosti), což tímto stěžovatel činí:

II. Důvody kasační stížnosti

1. Stěžovatel především k věci opakuje, že vzhledem k tomu, že bylo zrušeno rozhodnutí o umístění předmětné stavby, mělo být toto samo o sobě důvodem pro zrušení stavebního povolení (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.).

Jak již bylo soudu sděleno a doloženo, dne 9. 5. 2008 vydal Městský soud v Praze pod č. j. 10 Ca 32/2006-143 rozsudek, kterým zrušil rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 11. 11. 2005, č. j. 20641/2005/63/O-1441/05, a to ve výroku II., kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odbor stavební, ze dne 7. 3. 2005, č.j. MHMP-58513/2004/OST, o umístění stavby povolené rozhodnutím, jež je napadeno žalobou. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 11. 8. 2008.

Pozbylo tedy právní moci územní rozhodnutí, na jehož základě bylo vydáno stavební povolení napadené v tomto řízení.

Uvedené působí důvod zrušení žalovaného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť absence rozhodnutí o umístění stavby je podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem.

Vzhledem k nezákonnosti územního rozhodnutí, která existovala již v době rozhodování žalovaného, se jedná o vadu řízení existující již při rozhodování o povolení stavby, což však soud řádně při svém rozhodování nezohlednil, neboť nesprávně usoudil, že tato skutečnost nemůže mít vliv na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného.

Lze souhlasit s tím, že soud přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí k datu jeho

vydání. To však nikterak nevyvrací důvodnost uvedené žalobní námitky (jejího doplnění).

Je-li zrušeno podkladové rozhodnutí pro nezákonnost, je tímto totiž dána i nezákonnost rozhodnutí, jemuž bylo podkladem. Nezákonnost totiž existuje od doby, kdy bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, tedy existuje i v době, kdy bylo vydáno následné navazující rozhodnutí, které se o to podkladové (nezákonné) opírá. Nezákonnost zrušeného rozhodnutí totiž nepočíná tím, že ji soud zjistí, ale je již od jeho vydání existující skutečností a působí i vady rozhodnutí na něj navazujících.

Zrušení nezákonného podkladového rozhodnutí tedy „automaticky“ nevede ke zrušení navazujícího rozhodnutí, avšak v případě, že je navazující rozhodnutí přezkoumáváno v soudním či jiném řízení, je nutno k této vadě (nezákonnosti) přihlídnout a toto rozhodnutí zrušit.

Stejně tak je nerozhodné, že žalovaný měl v době svého rozhodování pravomocné územní rozhodnutí – podstatným totiž je, že toto (byť v této době ještě pravomocné) rozhodnutí bylo nezákonné, což se nezbytně muselo projevit i v nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, pro něž bylo podkladem a které se o něj přímo opírá!

Je též možno souhlasit s tím, že rozsudek ruší práva a povinnosti založená zrušovaným rozhodnutím s účinností ex nunc, ani toto však nic nemění na výše uvedeném. Zde nejde o otázku, s jakou účinností byla zrušena práva či povinnosti založené zrušovaným rozhodnutím, avšak zda toto rozhodnutí je či není nezákonné, přičemž je nepochybné, že nezákonné je i bylo.

Z toho, co důvodně zde namítá stěžovatel, nevyplývá, že by mělo dojít ke zpochybnění či odnětí práv a povinností případně nabytých v dobré víře v době, kdy rozhodnutí nebylo ještě zrušeno, ale to, že je-li soudem přezkoumáváno rozhodnutí, jemuž bylo podkladem rozhodnutí nezákonné (tato nezákonnost je potvrzena rozsudkem soudu), musí soud k této nezákonnosti podkladového rozhodnutí (zvláště k námitce žalobce v tomto směru) přihlídnout (stěžovatel se tedy nikterak nedomáhá prolomení zásady ochrany dobré víry a nabytých práv).

V právu platnou zásadu presumpce správních aktů nelze absolutizovat do té míry, že by mohla překlenout nezákonnost rozhodnutí v době, kdy ještě nebylo zrušeno. Není-li – byť nezákonné – rozhodnutí zákonem stanoveným způsobem zrušeno, potom jistě (vzhledem k uvedené zásadě) platí; je-li však rozhodnutí zákonem stanoveným způsobem pro nezákonnost zrušeno, potom aplikace zásady presumpce správních aktů zde padá.

Z presumovaného stavu lze vycházet pouze v případě, že se neprokáže opak. Je-li ovšem soudem zrušeno nezákonné podkladové rozhodnutí, nelze se „tvářit“, že rozhodnutí před tím nezákonné nebylo. Ačkoli byla nezákonnost zkonstatována až ve zrušujícím rozsudku, nic to nemění na tom, že existovala již dříve – nezákonnost existuje již od doby, kdy byla učiněna.

Vzhledem k nezákonnosti zrušeného rozhodnutí o umístění stavby, která existovala již v době rozhodování žalovaného, se jedná o vadu řízení existující již při rozhodování o povolení stavby. Stěžovatel tedy i nadále trvá na tom, že v materiálním právním státu je nutno vycházet z právního stavu v době rozhodování správního orgánu skutečného, nikoli jen presumovaného (formálního).

Vzhledem k tomu, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí bez (stavebním zákonem předepsaného) zákonného rozhodnutí o umístění stavby, což působí i nezákonnost jeho rozhodnutí, měl soud za dané situace napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušit.

Stavba tedy byla povolena bez zákonného rozhodnutí o umístění stavby a pro tuto vadu měl soud žalované rozhodnutí zrušit.

2. Stěžovatel dále důvodně namítal, že stavba byla (zejména v rozporu s § 17 odst. 1 vyhlášky č. 104/1997 Sb. a čl. 22 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999) povolena (resp. povolení stavby bylo žalovaným potvrzeno) i přes absenci průkazu neohrožení zdravých životních podmínek (při zohlednění míry únosného zatížení území), a to ačkoli právě neposouzení tohoto bylo žalovaným vytknuto jeho předchozím rozhodnutím vydaným v tomto řízení.

Stěžovatel úvodem připomíná, že daná oblast kolem ulice 5. května je již dnes nadlimitně zatížena znečištěním ovzduší a hlukem, tj. způsobem překračujícím míru únosného zatížení území dle § 5 zákona č. 17/1992 Sb. a ohrožujícím zdraví a životní prostředí obyvatel; povolení stavby, která stávající situaci neřeší a navíc přispěje k nárůstu dopravy v dané lokalitě, by tedy již nemělo být přípustné.

Stěžovatel uvádí, že sám úřad sděluje, že navrhovaná stavba bude mít za následek zkapacitnění připojení území Pankrácké pláně, tj. umožní vjezd většího počtu automobilů do území. Jen těžko potom může ke zklidnění komunikace vést zvýšení počtu jízdních pruhů. Je tak nepochybné, že realizace dané stavby (spolu se stavbami navazujícími) povede ke zvýšení počtu automobilů vjíždějících k nově realizovaným velkým stavbám na Pankrácké pláni – i z tohoto důvodu je přeci budována – a tím i ke zvýšení dopravní zátěže území.

Podle § 62 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb. je povinností stavebního úřadu ve stavebním řízení přezkoumat, zda jemu předložená dokumentace splňuje požadavky týkající se veřejných zájmů, především ochrany životního prostředí, ochrany zdraví a života, a odpovídá obecným technickým požadavkům na výstavbu.

Tyto požadavky jsou uvedeny zejména v čl. 22 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999, přičemž se jedná o ustanovení týkající se právě povolování stavby (nikoli jejího umístování).

Úřady obou stupňů přitom zatím nevedly, z čeho věcně a logicky vyplývá nedůvodnost námítky absence průkazu, že realizace navrhované stavby nenaruší životní prostředí (životní podmínky) v okolí povolované stavby a touto problematikou se v zásadě relevantně nezabývaly, což působí i jejich nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a rozpor s § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb.

Stěžovatel připomíná, že na uvedeném nemohou nic změnit odkazy na stanoviska dotčených orgánů státní správy, neboť skutečnost, že stavba byla projednána s dotčenými orgány státní správy nezbavuje stavební úřad povinnosti ověřit soulad dané stavby s obecnými technickými požadavky na výstavbu a toto (případně i ve spolupráci s dotčenými orgány) řádně a přezkoumatelně zdůvodnit. Účastník má právo vyjádřit se ke všem dopadům navrhované stavby a vzhledem k tomu, že námítky nemůže uplatnit před dotčeným orgánem, musí být uplatněny a projednány v rámci stavebního řízení; stavební úřad je potom povinen tyto skutečnosti projednat a v případě, že příslušnou námítku zamítne, toto zamítnutí věcně odůvodnit, tj. uvést, proč není zájem chráněný zvláštním právním předpisem porušen a v čem konkrétně spočívá nedůvodnost námítky.

Stěžovatel připomíná, že - jak vyplývá z rozhodnutí samotného žalovaného ze dne 31. 8. 2007, č. j. 620/2007-120-STSP/2 - uvedenou námítkou se měl stavební úřad zabývat, avšak ani nyní tak neučinil. Stavební povolení bylo tak vydáno i v rozporu s § 59 odst. 3 zákona č.

71/1967 Sb., neboť stavební úřad se neřídil závazným právním názorem odvolacího orgánu, přičemž tím, že žalovaný tuto vadu neodstranil, zatížil jí i rozhodnutí své. To platí i o porušení § 62 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., podle kterého byl též stavební úřad povinen tuto námitku řádně posoudit (není přítom pravdou, že by tato námitka již byla vyřešena v územním řízení – viz odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2007, č. j. 620/2007-120-STSP/2).

Stěžovatel tedy zejména důvodně namítá, že ačkoli neřešení uvedené námítky bylo jedním z důvodů, pro které bylo předchozí prvostupňové rozhodnutí rozhodnutím samotného žalovaného ze dne 31. 8. 2007, č. j. 620/2007-120-STSP/2, vráceno k novému projednání a rozhodnutí a aniž by prvostupňovým orgánem byla při novém projednání tato námitka uspokojivě vyřešena, nyní žalovaný rozhodl zcela opačně a povolení stavby potvrdil. Žalovaný tedy porušil jednu ze základních zásad správního řízení (a právního státu vůbec), tj. že ve stejné věci je nutno rozhodnout stejně. V daném řízení žalovaný rozhodl na základě stejných podkladů (při novém projednání věci nebyly doloženy k tomuto žádné nové podklady) jinak, než v předchozím odvolacím řízení.

Žalovaný tedy tím též porušil princip předvídatelnosti rozhodování státních orgánů a s ním související princip právní jistoty, když došel ke zcela jinému závěru ohledně posouzení výše uvedené otázky, než ve svém předchozím rozhodnutí.

Pro stěžovatele tak bylo rozhodnutí, které – ačkoli žalovaným vyžádané posouzení provedeno v řízení opět nebylo – stavební povolení potvrdilo, rozhodnutím překvapivým, když žalovaný bez dalšího netrval na tom, co sám před tím přikázal učinit.

Žalobce k tomuto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 2 Afs 47/2004-83, kde tento soud konstatoval, že „základním principem materiálního právního státu, je předvídatelnost rozhodování státních orgánů a s ním související princip právní jistoty mající v konečném důsledku dopady i na princip rovnosti účastníků soudního řízení“.

Rozhodnutí orgánů obou stupňů jsou vydána v rozporu s § 62 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., § 17 odst. 1 vyhlášky č. 104/1997 Sb., čl. 22 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 a § 3 odst. 1 a 4 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., přičemž pro tyto vady měl soud napadené rozhodnutí zrušit.

3. Stěžovatel v žalobě důvodně namítal, že výrok stavebního povolení je neurčitý a nevykonatelný.

Podmínka č. 1 stavebního povolení, že „stavba bude provedena podle projektové dokumentace stavby (projekt) ověřené v tomto řízení“, je zcela neurčitá, neboť není jasné, na jakou „projektovou dokumentaci (projekt)“ se výrok rozhodnutí odkazuje, kdy, kým a jaká dokumentace byla zpracována.

Toto by mělo být zřejmé každému, a to již po vydání prvostupňového rozhodnutí, nikoli jen stavebníkovi po právní moci rozhodnutí, který tak až po té, co bude řízení skončeno, cosi od stavebního úřadu dostane.

Stěžovatel tedy důvodně v žalobě poukázal na fakt, že rozhodnutí neobsahuje žádný údaj umožňující řádné ztotožnění dokumentace. Pokud podmínka č. 1 rozhodnutí o povolení stavby odkazuje na projektovou dokumentaci, musí být jasné, o jakou projektovou dokumentaci se jedná. Je zcela běžné, že v řízení je postupně předloženo více projektových

dokumentací či jejich úprav vypracovaných totožnou osobou. Nesmí pak nastat pochybnost o tom, podle které dokumentace má být stavba provedena. Absence údajů o vyhotovení projektové dokumentace tedy způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Navíc odkaz na dokumentaci je zmatečný, neboť to, že nějaká dokumentace bude po právní moci rozhodnutí ověřena a (jen) někomu zaslána, je z hlediska určitosti a přezkoumatelnosti rozhodnutí (a jeho podmínek) zcela bez právního významu (o tomto se ostatně ani účastník následně nedozví). Všechny podstatné informace a podmínky pro provedení stavby musí být obsaženy právě v rozhodnutí, a to již v době jeho vydání, nikoli až po nabytí jeho právní moci, kdy se dle § 21 vyhlášky č. 132/1998 Sb. (po právní moci rozhodnutí) dokumentace ověří a zašle stavebníku.

K tvrzení soudu stěžovatel uvádí, že stavební řízení je řízením samostatným a rozhodnutí v něm vydané (stavební povolení) jako jakýkoli jiný individuální správní akt musí být samostatným obsahovým celkem, který nese celistvou, srozumitelnou a přezkoumatelnou informaci o předmětu řízení a tom, jak o něm bylo rozhodnuto (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb.). To je přitom zvláště podstatné, obsahuje-li spis různé dokumentace (či dokumentace je doplňována), jako je tomu v tomto případě.

Právě uvedené musí být přitom seznatelné každému, ne jenom stavebníku nebo tomu, kdo byl případně účastníkem stavebního řízení (a může nahlížet do správního spisu). Stěžejní náležitosti výroku rozhodnutí nelze nahrazovat odkazem na to, že je možno nahlédnout do správního spisu a tam vyhledat chybějící údaje! Rozhodnutí musí být samostatným a vykonatelným celkem samo o sobě, neboť právě a jen ze stavebního povolení (jeho výroku) vyplývají stavebníku práva a povinnosti; odkazuje-li se ve výroku rozhodnutí na jiné dokumenty, musí být tyto dokumenty jasně a nezaměnitelně identifikovány.

Vzhledem k tomu, že ze stavebního povolení vyplývají stavebníku práva a povinnosti, musí být v rozhodnutí buď stavba přesně popsána, aby bylo zřejmé, co a jak bylo povoleno (uvedení kót, povolených součástí stavby apod.) nebo určitým odkazem na projektovou dokumentaci, tj. zejména musí být uvedeno, kdy, kým a jaká dokumentace byla zpracována (nejsou-li k rozhodnutí přímo přiloženy podstatné situace) – toto však v rozhodnutí v daném případě učiněno není.

V žádném případě se nelze ztotožnit s názorem soudu, že by údaje identifikující dokumentaci byly údaji “bezcnými”! To by potom byly bezcenné jakékoli údaje uvedené v rozhodnutí identifikující danou stavbu a podmínky, za nichž je povolena. Naopak právě bez uvedení těchto údajů se rozhodnutí stává zcela neurčitým a nevykonatelným, “bezcným”.

Rozhodnutí úřadů obou stupňů jsou tedy neurčitá (nevykonatelná) a nepřezkoumatelná, neboť z nich není zřejmé, co a jak bylo povoleno, a pro tuto vadu měl soud žalované rozhodnutí zrušit.

4. Stěžovatel též v odvolání žádal, aby byla dle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. (na základě § 180 tohoto zákona) přezkoumána nadřízeným orgánem:

- stanoviska Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 31. 5. 2006, č.j. J.HK/2244/34536/06, ze dne 6. 11. 2006, č.j. J.HK/5098/85173/06, a ze dne 1. 2. 2007, č.j. ÚPL/89/453/866/07, k dané stavbě, a to z důvodu, že tato stanoviska jsou kladná, ačkoli povolovaná stavba nesplňuje požadavky na ochranu před hlukem (není toto prokázáno), jak je odůvodněno v bodě 3. odvolání stěžovatele,

- stanoviska Úřadu městské části Praha 4, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 13. 7. 2006, č.j. P4/81001/06/ODP/VEDR/1628-sta614, a Magistrátu hl. m. Prahy, odbor dopravy, č.j. S-MHMP/211967a/2006/DOP-O4/Šš, k dané stavbě, a to z důvodu, že tato stanoviska jsou kladná, ačkoli povolovaná stavba nesplňuje požadavky na plynulost a bezpečnost provozu a na ochranu životního prostředí, jak je odůvodněno v bodě 4. a 6. odvolání stěžovatele;

stěžovatel namítal, že tato stanoviska dotčených orgánů jsou vydána v rozporu s právními předpisy uvedenými v příslušných bodech odvolání a v rozporu s § 3 odst. 1, 2, 3 a 4 zákona č. 71/1967 Sb. (který se na tyto úkony dle § 3 odst. 5 tohoto zákona vztahuje).

Žalovaný však nepostupoval dle výše uvedeného ustanovení zákona. Stěžovateli je samozřejmě známo, že předmětné řízení je vedeno dle zákona č. 71/1967 Sb., avšak na základě § 180 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. je nutno tam, kde to není právními předpisy, podle nichž se postupuje, upraveno (tedy např. v daném případě, kdy zákon č. 71/1967 Sb. neupravuje postup při přezkoumání závazných úkonů dotčených orgánů), aplikovat ustanovení zákona č. 500/2004 Sb. Vzhledem k tomu, že zákon č. 71/1967 Sb. neupravuje přezkum podkladových stanovisek, je nutno na toto aplikovat právě stěžovatelem uvedenou úpravu zákona č. 500/2004 Sb.

Stěžovatel tedy v žalobě důvodně namítal, že žalovaný věc nesprávně posoudil po právní stránce, uvádí-li, že § 180 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. „se ovšem nevztahuje na řízení zahájená do 31. 12. 2005“. Toto je jednak nepravdivé, jednak to ze zákona nevyplývá. Uvedené ustanovení nerozlišuje, kdy bylo řízení zahájeno, ale podle které úpravy se řídí. „Dosavadní právní předpis“ dle tohoto ustanovení je bezpochyby i zákon č. 71/1967 Sb., jak vyplývá např. i z § 179 odst. 1 (tedy naopak § 180 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. se bude vztahovat právě zejména na řízení zahájená před 31. 12. 2005). Soud však ani pro tuto vadu žalované rozhodnutí nezrušil.

Soud k této žalobní námitce uvedl, že postup dle § 149 zákona č. 500/2004 Sb. zde nelze aplikovat, neboť předmětná stanoviska nejsou – dle názoru soudu – závaznými stanovisky dle § 149 zákona č. 500/2004 Sb.

Tento názor je však nesprávný.

Odkaz soudu na § 126 zákona č. 50/1976 Sb. je v daném případě zcela mimoběžný, neboť z tohoto ustanovení nelze nic vyčíst o povaze podkladových úkonů dotčených orgánů, neboť podkladové úkony dotčených orgánů jsou vydávány zejména na základě zvláštních zákonů, které formu podkladových úkonů stanoví (podkladový úkon může mít formu rozhodnutí, stanoviska, popř. závazného stanoviska, nebo „neformálního“ a „nezávazného“ vyjádření); odkaz na tyto „zvláštní zákony“ ohledně formy podkladového úkonu obsahuje koneckonců právě přímo § 126 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb.

Stejně tak je lichý argument soudu, že se postup dle § 149 zákona č. 500/2004 Sb. použije jen u stanovisek vydaných za účinnosti tohoto zákona, neboť tak tomu právě v daném případě je! (stanoviska byla vydána v roce 2006, tj. za účinnosti zákona č. 500/2004 Sb.).

Stejně tak soud zcela nelogicky argumentuje odkazem na postup dle § 149 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., ačkoli postupu dle tohoto ustanovení se stěžovatel nedomáhal; domáhal se postupu dle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., který je právě tím ustanovením, které v „dobíhajících“ řízení dle „starého“ správního řádu mají (na základě § 180 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb.) zajistit aplikujícím orgánům přesnější procesní pravidla pro případy, na které zákon č. 71/1967 Sb. nepamatuje.

Takovým případem je právě situace, kdy se v „dobíhajícím“ řízení vedeném dle tohoto zákona vyskytne závazné stanovisko vydané již dle zákona č. 500/2004 Sb., přičemž způsob obrany proti obsahu tohoto závazného stanoviska není v zákoně č. 71/1967 Sb. upraven.

Stěžovatel uvádí, že je též lichá diskuse soudu o tom, zda se v případě stanovisek výše uvedených jedná u závazná stanoviska ve smyslu § 149 zákona č. 500/2004 Sb., neboť minimálně v případě stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odbor dopravy, ze dne 24. 7. 2006, č. j. S-MHMP/211967a/2006/DOP-O4/Šš, se o závazné stanovisko dle tohoto ustanovení jedná, neboť – jak je v něm výslovně uvedeno – bylo vydáno „podle ustanovení § 149 zák. č. 500/2004 Sb.“.

Rozhodnutí žalovaného je tak vydáno v rozporu s § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. (ve spojení s § 180 odst. 1 tohoto zákona) a pro tuto vadu měl soud žalované rozhodnutí zrušit.

Důkazy:

- správním spisem – zejména rozhodnutími stavebního úřadu prvního i druhého stupně, odvoláním stěžovatele včetně jejich dalších podání, vyjádřeními dotčených orgánů, dokumentací stavby a dalšími podklady založenými ve správním spisu, jež se vztahují nebo jsou uvedeny v jednotlivých bodech tohoto podání,
- stanoviskem Magistrátu hl. m. Prahy, odbor dopravy, ze dne 24. 7. 2006, č. j. S-MHMP/211967a/2006/DOP-O4/Šš.

III.

Stěžovatel uvádí, že napadá tedy předmětný rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů, že

- spočívá na nesprávném posouzení právní otázky soudem (§ 103 odst. 1 písm. a) s.ř.s.),
- řízení je zatíženo vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit (§ 103 odst. 1 písm. b) s.ř.s.).

Stěžovatel tedy z výše uvedených důvodů napadá předmětný rozsudek v celém jeho rozsahu a i nadále trvá na vydání rozsudku v kasační stížnosti uvedeném, tj. stěžovatel i nadále navrhuje, aby soud vynesl tento

r o z s u d e k :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, č. j. 5 Ca 210/2008-138, se z r u š u j e a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Stěžovatel má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Ateliér pro životní prostředí, o. s.